

Σπεύδομεν νὰ σημειώσωμεν ὅτι δὲν πρόκειται περὶ τοῦ κ. Παπούλια.

Ἐκ περιγραφῆς τῆς κεφαλῆς τοῦ κ. Βενιζέλου.

«Τὸ ἡλεκτρον τῆς μορφῆς του φαίνεται ὡχρόν, ἢ γενειάς του *σεπτῶς* πολιά».

★

Ἐκ προκήρυξιν Ὑπουργείου.

«Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ προσφέρουν ἄμαξαν λαντοδίππον χειμερινήν...»

Ὅταν λέγομεν λαντό, ἐννοοῦμεν δίππον, διότι οὐδέποτε εἶνε μόνιππον τὸ λαντό, εἶνε δὲ ἄμαξα χειμερινή πάντοτε. Τί σὰς λέγει ὁμῶς καὶ ἐκείνη ἢ φράσις : Νὰ *προσφέρουν*. Δωρεάν φυσικά!

★

Ἐκ πρακτικῆς τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως.

«Ὁ *ἐγκαθητισμός* καὶ ἡ ἀσχημία».

Ἐκ πανηγυρικοῦ ἄρθρου

«Τὸ ἄρωμα τῆς πανευγενοῦς ψυχῆς τοῦ εὐγενεστάτου, τὸ ἡδονικὸν πένθος τοῦ ὑπερόχου θανάτου».

Ἡ πανευγενὴς ψυχὴ τοῦ εὐγενεστάτου, ἡ δοκιμάσασα ἡδονικὸν πένθος ἐπὶ τῷ θανάτῳ του ἃς ἔλεῃσιν τὸν ἀρθρογράφον.

★

Ἐκ βιογραφίαν τοῦ Λενίν δημοσιευθεῖσαν εἰς ἡμερησίαν τῆς Θεσσαλονίκης :

«Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς μαθητὰς του ἐκείνους ἐφρονέθησαν ἐπὶ τοῦ Τσαρισμοῦ καὶ κατέχουν σήμερον εἰς τὴν Ρωσσίαν ἀνώτατα ἀξιώματα».

Ἰδοὺ καὶ μερικὰ λογοτεχνικὰ ἀπανθίσματα.

Ἐκ τῶν διηγήματα τοῦ ἀρχιμαλλιαροῦ κ. Φι-

λίντα, τοῦ ἐπιλεγμένου Δασκάλου.

«Αἰσιδανότανε κατὶ ἀνατριχίλες σὺν νὰ τοῦρ-χότανε νὰ κἀνὴ τὸ ψιλό του».

Κατόπιν τῆς ἀριστοτεχνικῆς αὐτῆς φράσεως δίκαιον εἶνε ὁ κ. Φιλίντας νὰ πάρῃ ὅχι τὰ βρεμένα του, ἀλλὰ τὸ Ἀριστεῖον.

★

Ἐκ κριτικῆν ἐπιφυλλίδα.

«Ἡ *τιποτελογία* των ἔπληξε τὴν ἀκοήν μας».

Ἐκ διήγημα.

«Παρεμέρισε τὸ ἀπλωμένο στὸ τεζάχι πέπλο γιὰ νὰ δείξῃ τὸν Ἰησοῦν ποὺ κοιμῶνταν ἀνάμεσα στὰ πλανιδούρια».

Παρελείφθησαν τὰ γαϊδούρια τὰ ὁποῖα ὑπῆρχον καὶ αὐτὰ εἰς τὴν φάτιν.

Ἐκ ἔμμετρον μετάφρασιν.

«Ἡ χάρις σου στὸ κρῖμα *ἐλεημονήτρα*»

Ἐκ μετάφρασιν ποιήματος τοῦ Χαΐνε

«Γιατὶ τόσο θλιμμένα στὸν ἀγέρα ὁ σκορδαλὸς νὰ σιγοτραγουδᾷ;»

Μήπως ὁ ἀτυχὴς κορυδαλὸς ἐμαλλιαροποιήθη εἰς σκορδαλιάν;

Ἐκ ἄλλο ποιήμα.

«Ἦτανε νύχτα δλόμαγῃ, Μαγιάτικῃ βραδιά. Νύχτα δλόμαγῃ καὶ Μαγιάτικῃ βραδιά ὑπενθυμίζει τὸν Μάρκον Σιγάλαν καλαμπουρίζοντα.

ΑΔΙΕΥΣ

ΛΗΣΜΟΝΙΑ

Ἰσκιὸι τοῦ πεύκου στὴν κοφτὴ βουνοπλαγιά ποὺ ἡ ἀρμύρμα σὰς βρέχει τὸν κυμάτων,

σὺν προσκυνήτρα ἔρχομαι πρὸς τὴ γαλήνια μοῖρα, τῶν ἄψυχων πλασμάτων.

Τὴ λησμονιά γυρεύοντας τῆς ἔγνοιας ποὺ ὡς σκουληκὶ τρώει τὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου,

ποθῶ νὰ γένω ἓνα μικρὸ τῆς ἀμμουδιᾶς χαλίκι, ἄγνοιαστο χρόνου ἢ τόπου.

Πεῦκα, ποτίστε με βαρὺ τῆς ξεχασιάς ἀφιόνι στὰ ἰσκιώματά σας κάτω,

καὶ ἃς εἶταν ἔτσι νὰ γευτῶ τώρα ποὺ ἡ μέρα σώνει, τὰ δῶρα ἐνοῦ θανάτου.

ΚΛΕΑΡΕΘΗ ΜΑΛΑΜΟΥ